

ODLOMEK BOŽJE BESEDE

Mt 26,36–46 Jezus na vrtu Getsemani

- **KORAKI (potek) metode FIGULUS:**

1. MOLITEV K SVETEMU DUHU
2. BRANJE ODLOMKA (počasi, tako da lahko spremljamo dogajanje),
3. OBNOVA BESEDILA (s preprostimi besedami obnovimo slišani odlomek),
4. PREMIŠLJEVANJE OZ. MEDITACIJA (ob vprašanjih kot otroci, ki vedoželjno sprašujejo Boga; ko utihnejo naša vprašanja, se učimo prepoznavati vzgibe Svetega Duha),
5. TIHA MOLITEV (obrnemo se k Jezusu in mu v tišini, v srcu izpovemo kratko molitev – to, kar smo na podlagi besedila odkrili, kar nas čudi, veseli ...),
6. PODELITEV Z DRUGIMI ČLANI SKUPINE (svoja spoznanja – kolikor kdo želi – delimo z drugimi),
7. GLASNA MOLITEV (na podlagi spoznanj in prošenj se obrnemo k Bogu),
8. MOLIMO DRUG ZA DRUGEGA (dragocena molitev, ki se odpre iz izkušnje živega srečanja z Gospodom).

- Povabljeni smo, da preberemo in premišljujemo odlomek Božje besede **sami oz. skupaj z domačimi** (sozakonci, otroci ...), lahko pa ob Božji besedi oblikujemo tudi takšno srečanje, ki nas bo vse bogatilo in povezovalo **znotraj družin**.
- Po branju besedila najprej skušajmo odgovoriti na vprašanja in podati svoja razmišljanja, šele nato prebrati **komentarje**. Ti so bogati, saj je dogajanje ob Jezusovem trpljenju temeljito popisano in opisano. Podana sta dva komentarja: knjiga "Velika noč" profesorja Franceta Rozmana natančno opisuje dogodke Jezusovega trpljenja in vstajenja, jezuit Silvano Fausti pa dopolnjuje poglede s svojega, bolj poglobljeno teološkega vidika.
- **VPRAŠANJA** za pomoč pri meditaciji:

Priporočim(o) se Svetemu Duhu. S pomočjo domišljije kratko pogledam kraj dogodka. Z očmi domišljije gledam osebe, s sluhom sprejemam, kar govorijo, s tipom se dotaknem ... Predstavljam si npr. vrt s polno luno, zrem Jezusa in opazujem, kaj dela in kaj govori.

Gledam sebe, kako sem navzoč/a v dogodku kot udeleženec/ka. O vsem, kar sem prebral/a in kar se me je dotaknilo, premišlujem. Opazujem, kje in kako se dotika mojih misli, občutij, konkretnega življenja, kako razodeva Gospodovo obličje ter mene in druge v njem. V pomoč so mi lahko tudi naslednje misli ali vprašanja:

1. Kaj me/nas v odlomku še posebej nagovarja?
2. Kako moli Jezus v tej, zanj tako težki in zahtevni uri, ko se začne njegovo darovanje za nas? Kako molim(o) jaz/mi?
3. Učencem naroča: »*Bedite in molite, da ne pridete v skušnjava! Duh je sicer voljan, a meso je slabotno.*« Kako v življenju, še posebej v preizkušnjah (tudi v aktualni, povezani s širjenjem virusa in posledicami, ki jih doživljamo) slišim(o) in upoštevam(o) te Jezusove besede?
4. Bistveno sporočilo odlomka.

France Rozman: Velika noč

- **Pod oljkami**

Po končani zadnji večerji se je Jezus napotil z apostoli na Oljsko goro. Spremljalo ga je samo enajst apostolov; Juda Iškariot je namreč že med večerjo neopazno izginil iz obednice, da bi izpeljal izdajstvo, za katero se je bil domenil z velikimi duhovniki. Po strmi poti, ki tu in tam preide v strme stopnice, so se spuščali s Siona v Cedronsko dolino. Tu so prekoračili hudournik Cedron. Njegova struga se napolni samo ob nalivih. Takrat vali s seboj pesek, mulj in prst, tako da je voda umazana, črna. Od tod je tudi njegovo ime **Cedron** – kar pomeni v hebrejščini **umazan, črn**. Takoj za strugo se dviga Oljska gora. Tako se imenuje zato, ker je bila nekoč vsa porasla z oljkami. Arabci ji rečejo **Djebel et-Tour – Sveta gora**; visoka je 818 m.

Ustavili so se na njenem podnožju, kjer je bilo posestvo **Getsemani**. Pomen te besede ni znan, navadno pa mu rečemo **stiskalnica oliv**, čeprav pri judih ni bilo v navadi, da bi način pridobivanja kakšnega živila označeval krajevno ime. Večina misli, da se je tako imenovala votlina na podnožju Oljske gore, ki je še vedno danes dobro vidna. Spremenjena je v kapelo, ki se imenuje **Votlina smrtnega boja**. Votlina ima samo en dostop. Dolga je 17 m in široka 9 m. V njej je dobro viden kamen vdolben v žleb, po katerem je najbrž teklo olje iz stiskalnice v posodo. Tu je Jezus pustil osem apostolov in jim naročil, naj ostanejo tam, dokler bo molil. Petra in Zebedajeva sinova, Jakoba in Janeza pa je vzel s seboj in z njimi stopil v bližnji vrt (Jn 18,1). To je bil oljčni nasad, obdan z nizko kamnito ograjo. Prav lahko, da je bil last katerega od Jezusovih učencev ali prijateljev, kajti Jezus je tja »po navadi zahajal« (Lk 22,33). Zato je Juda vedel, kje ga bo najlažje dobil, da ga bo izročil tolpi, ki bo prišla ponj.

Staro izročilo, ki seže v 4. stoletje, pravi, da je bil ta vrt ob vznožju Oljske gore ob vznožju ceste, ki je peljala iz Jeruzalema v Jeriho. Tam je še danes oljčni vrt. V njem je med drugim osem starih oljk, ki merijo v obsegu 6 do 11 m, debla nekaterih so podzidana, da se zaradi starosti ne zrušijo. Čeprav so stare, niso tiste, pod katerimi je Jezus potil krvavi pot. To že zato ni mogoče, ker so Rimljani v judovsko-rimski vojni leta 70 vse oljke posekali, tako kot Benečani naš Kras in jih uporabili za križe, na katerih so križali uporne Jude. Čeprav so vse posekali, je še primanjkovalo lesa za križe, tako da sta večkrat visela dva na enem križu, kot poroča zgodovinar Jožef Flavij. Možno je, da so sedanje oljke zrasle iz korenin oljk, ki so bile priče Jezusovega smrtnega boja.

- **Krvavi pot**

Na določenem kraju je Jezus pustil te tri apostole, sam pa se je od njih oddaljil za lučaj kamna. Zdaj ga je obšla strašna duševna stiska. V njej je najprej okušal grenkobo smrti na Kalvariji. Če je na Kalvariji prestal telesno smrt, je tu prestal duševno. Ker se vzhodnjaki niso znali prav živeti v duševno trpljenje bližnjega, so bili pozorni na znamenja, ki so ga razodevala navzven. To so zlasti nemir, bledica, znoj. Marko je natančno izrazil Jezusovo duševno stisko, kot preprost človek dojema notranje trpljenje bližnjega. Za Jezusa pravi, da se je začel tresti in od groze trepetati (14,33); Matej pa, da se je začel žalostiti in trepetati (26,37). Za »trepetati« uporablja besedo, ki izraža takšno duševno stanje, v kakršnem človek zaradi strahu, ogroženosti in skrbi, pride v položaj, da se mu zagnusi življenje. Tako duševno stisko prestaja človek, preden seže po lastnem življenju. Na zunaj se to kaže v drgetanju, bledici in zbeganem pogledu, tako da pravimo: »trese se kot šiba na vodi«. Luka pa pravi, da je Jezusa obšel smrtni boj (22,44). Za stanje uporablja nam vsem znano besedo *agonija*. Ta je takrat izražala občutek, ki ga je imel vojak, ko je odhajal v prvo bojno vrsto na bojišču. Lahko si mislimo, kako je vojaku pri duši, ko odhaja v bojni metež! Zaradi skorajšnjega peklenškega trpljenja, ki se bo prav lahko končalo s smrtjo, ga stiska pri duši, da je ves prebledel, nemiren in znojen. Ker takšne znake opazamo tudi pri umirajočem, pomeni beseda *agonija* zdaj tudi smrtni boj.

Po Lukovem pripovedovanju je Jezus prestajal tako hudo stisko, da so mu popokale kapilare na čelu in licih in so se z znojem vred pojavile kapljice krvi, ki so se strdile in padale na zemljo. Jezus je **potil krvavi pot**. To ni bil čudež, temveč naravni pojav, ki ga medicina imenuje hematidroza. O njem poroča res samo Luka, evangelist, ki je edini opisoval Jezusova čudežna ozdravljanja s pravo zdravniško večino, zato mu lahko verjamemo. Toliko bolj, ker tudi grški filozof Aristotel pripoveduje, da so nekateri prestali tako hudo duševno stisko, da so potili krvavi pot. Vemo namreč, da narava v skrajni stiski iztrga iz svojih globin najbolj nenavadne pojave, da kdo naenkrat osivi ali znoji kri. Čeprav so bili trije apostoli nekoliko oddaljeni in se jim je dremalo, so mogli ob polni luni iz daljave opaziti Jezusov krvavi pot. Neposredni vzrok za tako hudo duševno stisko je bilo trpljenje, ki ga je Jezus jasno videl pred seboj. Žalost ga je trla tudi zaradi Judovega izdajstva, Petrove zatajitve, neznačajnosti apostolov, saj so ga v preizkušnji vsi zapustili, zaradi zaslepljenosti sicer dobrih, čutečih ljudi, zakrknjenosti narodnih voditeljev in končno zaradi nevhvaležnosti premnogih, ki jim je pomagal in šel zanje v smrt. Pri vsej božanski moči je bil tudi človek. Takrat je bil v najlepših moških letih. Star je bil okoli 36 let, zato je povsem naravno, da je njegova človeška narava trepetala pred trpljenjem, posebno pred nasilnim in krivičnim trpljenjem.

- **Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi ...**

V tej hudi duševni stiski se je **vrgel na tla in molil**. Matej pravi, da je padel na obraz in molil: »*Moj Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti!*« Ta drža je bila znamenje njegove velike prizadetosti in stiske. Judje so navadno molili stoje in s povzdignjenimi rokami. Samo v veliki stiski ali žalosti so molili tako, da so ležali na tleh z obrazom obrnjeni proti jeruzalemskemu templju. Tako je prerok Danijel trikrat na dan molil v babilonski sužnosti obrnjen proti templju, od koder je pričakoval rešitev svojemu ljudstvu. Redno tudi niso molili naglas, temveč šepetaje. Samo ob velikem ganotju so molili glasno. Ker je Jezus molil tako, da je padel na obraz, je gotovo molil glasno, zato so ga apostoli lahko slišali, čeprav so bili malo proč od njega.

Usodo, ki ga je čakala, imenuje Jezus v molitvi **kelih**. To je bila splošno rabljena podoba za človekovo usodo, posebno za preskušeni in trpljenja polno usodo. Tako so se izražali tudi pismouki, kadar so govorili o trpljenju in smrti, ki čaka koga. Ker je Jezus dobro vedel, da mu je to usodo pripravil Oče, ga je zdaj prosil, da bi se tako srečal z njegovo odločitvijo, da mu ne bi bilo treba trpeti. Čeprav je sklenil, da bo v pokorščini Očetu odrešil svet s trpljenjem, je zdaj strah pred trpljenjem in smrtjo izvalil iz njegove človeške duše to pogojno molitev.

Ker je čutil, da ga Oče ni uslišal, je šel iskat tolažbo, pa naj bi bila kakršne koli, k trojici apostolov. V tem trenutku bi mu bili edina opora. Čeprav je bil njihov učitelj ter »mogočen v dejanju in besedi« (Lk 24,19), je zdaj pri njih iskal oporo. To pomeni, da je bil brez notranje moči. Evangelisti ga ne opisujejo kot junaka, ki gre pogumno svojemu trpljenju naproti. Prav tako se ne veseli trpljenja, kot se ga veseli zanesenjak, ki je slepo zaverovan v svoji stvar. Jožef Flavij opisuje vrsto gorečnežev, ki so bili pripravljene na vse, samo da bi dosegli svoj cilj in zasloveli. V Jezusu pa ni nič zanesenjaškega, marveč trpi kot pravi človek. S trpljenjem se tako človeško srečuje, da je **blizu vsakemu, ki trpi**. V njegovem trpljenju ni ne zanesenjaškega junaštva ne trmoglavega kljubovanja ne škodoželjne maščevalnosti. Trpel je kot pravi človek, zato se je prav s trpljenjem ljudem najbolj približal kot človek. Kakor trpljenje ljudi najbolj zbliža med seboj, tako je tudi Kristus zaradi svojega čisto človeškega prenašanja trpljenja ljudem najbolj blizu.

Namenoma se je obrnil k **Petru**, ker mu je poprej tako zagotavljal svojo ljubezen in zvestobo. Pri Mateju se neposredno obrača k Petru, vendar njegov očitek velja vsem trem; pri Marku pa očitek, da ni mogel eno uro ostati buden z njim, velja samo Petru. Iz besed »eno uro« ne sledi, da je Jezus molil celo uro, ampak je to semitski izraz, ki pomeni zaokroženo časovno enoto, tako kot naš izraz »pet minut«, čeprav tisto, kar tako označimo, ne traja nujno pet minut. Tako je šel nepotolažen nazaj in spet molil z istimi besedami. Tudi ko se je drugič vrnil k apostolom, jih je našel speče. Potem, ko se je spet nepotolažen vrnil od njih, se je z njim zgodilo nekaj, kar je povsem spremenilo njegov položaj. Doživel je Božji poseg vase.

Samo Luka pripoveduje, da se mu je prikazal angel iz nebes in ga krepčal (22,43). To se je moralo zgoditi proti koncu Jezusove goreče molitve. Človeško gledano to lahko pomeni, da se je Jezus popolnoma sprijaznil s trpljenjem in se dokončno odločil zanj; iz izkušnje pa vemo, da pri odločanju prestajamo hud notranji boj, dokler se odločamo, ko pa se dokončno odločimo, se boj poleže. Jezus je bil zdaj čisto spremenjen. Spet je bil gospodar samega sebe. Bil je pripravljen na vse in tako okrepljen je šel s trojico k apostolom, ki jih je pustil pri votlini. Sedaj je vsem velel, naj spijo in počivajo. Sam je popolnoma pripravljen na vse, apostolom pa kot skrbni voditelj zaželi počitek. Zato besede: »*Sedaj spite in počivajte*« (Mt 26,45), niso očitek, temveč iskrena želja po počitku. Tako je govoril vsem apostolom, ne le tistim, ki so bili z njim v vrtu ali tistim, ki jih je pustil pri votlini Smrtnega boja. Vsi so bili potrebni počitka in spanja, vendar ta počitek ni trajal dolgo.

Usodni trenutek pa se je bliskovito hitro bližal. Na kraju, kjer je po izročilu Jezus potil krvavi pot, je že v četrtem stoletju stala cerkev. Pozneje je bila porušena. Križarji so jo obnovili, vendar je bila po njihovem odhodu spet spremenjena v ruševine. Tako je ostalo do leta 1924, ko so zgradili sedanjo. Njena posebnost so modra alabastrna okna, zaradi katerih je tudi pri sončni svetlobi v cerkvi somrak, ki značilno izraža tesnobo Jezusove duše, ko je potil krvavi pot.

Silvano Fausti, Skupnost bere Matejev evangelij

Pripoved je okno v Jezusov najintimnejši jaz: razodeva njegov odnos do Očeta in do nas. To stori z njegovimi lastnimi besedami v odločilnem trenutku njegovega življenja. To je noč, v kateri se izroči smrti – nasilni in krivični, v zapuščenosti od ljudi in od Boga.

V pripovedi se Jezus nenehno izmenično obrača k Očetu in k učencem, pri tem pa doživlja tišino vseh. Njegova enkratna stiska izvira iz njegovega biti med nami in Očetom, ko hkrati živi svojo ljubezen do njega in našo zapustitev njega. On je »posrednik«, tisti, ki se postavi vmes in v sebi stke povezavo med vsako oddaljenostjo in raztrganino. Jezus živi svojo pripadnost Očetu, biti od njega in zanj, v našem stanju greha in zavrnitve. Mi nismo sprejeli ne Boga kot Očeta ne samih sebe kot sinov. Hoteli smo sami posedovati življenje; posledica tega je, da ne sprejemamo, da smo sinovi: potlačimo rojstvo in smrt ter s tem odstranimo svoj začetek in svoj cilj. Zato je naše življenje nasilno, žalostno in tesnobno: ločeno od svojega izvira, vrženo v nič. Jezus hodi v nasprotni smeri po Adamovi poti in k Očetu vrača vsako zapustitev Očeta. Jezus zmaga v tem boju in nas ozdravi zla, ki botruje vsemu našemu hudemu: nasprotovanje med našo in njegovo voljo. Zato nastopi »ura«, za katero je bil svet ustvarjen: ura, ko se Sin človekov izroči Očetu v svoji samoizročitvi izgubljenim bratom. To je ura odrešenja!

Po tej »srečni noči« ni več noči: Sinova luč je vstopila v vse naše teme. Zato Jezus, potem ko je ponavljal, naj bedijo, na koncu pravi, naj »spijo in počivajo« in »vstanejo in gredo«. Vsak naš »spanec« odslej ni več predujem smrti, ampak »pot« v novo življenje sinov. Kajti vsaka naša noč je jasna kot dan, vsaka naša oddaljenost je odslej zasidrana v Očetu po Sinu.

Jezusa je v krstu in spremenjenju Oče poklical: »moj Sin«. Sedaj, ob koncu svojega bratom posvečenega življenja, ko je izpolnil svoje »poslanstvo«, reče: »moj Oče«. Po imenu kliče njega, ki od nekdaj izreka njegovo ime. V spremenjenju Jezus pokaže božanskost človeka, v agoniji pa človeškost Boga. Cerkev je poklicana, da drži oči odprte za trpljenje Boga za človeka, da bi iz njega naredila svoje domovanje. Tam smo doma in odsevamo »Obličje«, katerega podoba in podobnost smo.

- ***Tedaj je prišel Jezus z njimi na kraj, ki se imenuje Getsemani ... Getsemani*** pomeni *stiskalnica* (hebr. ali aram. *gat-šemani*, kar pomeni *stiskalnica za olive*). Tu bo stiskan on, v katerem zemlja obrodi svoj sad (Ps 67,7). Iz njegove stisnjene človeškosti bo »pritekla« esenca Sina.
- ***Sedite tukaj, medtem ko stopim tja, da bom molil ...*** Učenci so blizu in daleč od njega: oni so tukaj, sedijo; on je tam, z obličjem na tleh. Blizu so si in daleč, kot kdor spi in kdor moli, kdor zapre oči in kdor bedi v noči, kdor se zapre vase in kdor se obrne na Očeta, kdor je jetnik mesa in kdor ima moč

Duha, kdor ostaja suženj lastnih strahov in kdor izpolnjuje Očetovo voljo. Jezus v tem prizoru v sebi izvrši prehod iz prvega v drugo stanje: je novi Adam, ki znova pripelje starega v njegovo sinovsko dostojanstvo. V njegovem mesu je vsakemu grešnemu mesu povrnjena Očetova slava.

- ***Peter in oba Zebedejeva sinova*** ... Te priče njegovega spremenjenja (17,1) so sedaj tudi priče izmaličenja. Takrat je v Jezusovi človeškosti zasijala božanskost, sedaj božanskost pusti presevati njegovo človeškost. Cerkev predstavljajo trije apostoli, ki ob spremenjenju slišijo Očeta, ki kliče Sina, v vrtu Getsemani pa Sina, ki kliče Očeta (26,37.39). Oljska gora in Tabor se navezujeta drug na drugega: Jezusova človeškost razodene svoje božanstvo in Božanstvo pokaže svojo človeškost.
- ***Začel se je žalostiti in trepetati*** ... Ko je stopil v vrt, se je začel žalostiti in trepetati. Za Jezusovo duševno stisko uporablja Matej besedo (gr. *ademeinein*), ki izraža takšno *stopnjo žalosti, združeno s strahom in trepetom*, da prebujata gnus nad življenjem. To je duševna stiska, ki jo človek prestaja, tik preden seže po lastnem življenju. Trpljenje v vrtu je bila njegova duševna smrt. Žalost in stiska sta dediščina človeka, ki se je oddaljil od Očeta in je izgubil svoje sinovstvo. To je občutek, da prihajaš iz nič in se vračaš v nič: pogrezanje v praznino brez dna. Jezus je pred svojo smrtjo: nasilno in krivično, smrtjo grešnika in prekletega, zapuščen od ljudi in od Boga.
- ***Do smrti*** ... Smrt je bolj znosna kot ta brezdanja stiska. Lažje si je zadati smrt, kot piti ta kelih, sad našega greha. Zapustiti Boga je resnični človekov samomor, ki smo ga vsi naredili.
- ***Ostanite tukaj in bedite z menoj*** ... Jezus nas poziva, naj ostanemo tu, kjer smo in ne bi hoteli biti. Tu je tudi on, da bi nam odprl oči za to, kdo smo mi za Boga in kdo je Bog za nas. V tej noči nismo sami: on je z nami in mi z njim.
- ***Padel na obraz in molil*** ... Jezus leži v molitvi, z obrazom na tleh. Ponoči se spi ali moli. Ni drugih možnosti: ali posnemamo smrt s spanjem – ki ga lahko zamenjajo razna omamljanja in razburljivosti – ali pa se povežemo z življenjem.
- ***Moj Oče*** ... Boga imenujejo »moj Oče«. To je edini razlog njegovega življenja, zdaj že nasičena s smrtjo. Namesto da bi se Jezus vdal ali storil samomor, se obrne k izviru žive vode, ki smo ga vsi zapustili.
- ***Če je mogoče*** ... Mogoče se je izogniti temu kelihu, ki smo ga pripravili mi, a ga le on, Sin, more piti. Toda on ne bi bil Sin in mi ne bi bili njegovi bratje.
- ***Naj gre ta kelih mimo mene*** ... Vsak človek hoče kelih, prepoln radosti, a si s svojimi hudobijami pripravi kupo, polno jeze. Jezus noče trpeti: ni mazohist! Hoteno trpljenje je vselej sprevrženo. On hoče samo ljubiti. Samo za nas bo pil naš grenki kelih!
- ***Vendar ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti*** ... Pravi človekov boj je med njegovo voljo in voljo Boga, ki ga ima za »sovražnika«, antagonista. To je bistvo greha, ki nas je privedel do tega, da smo zavrnili Boga. Kljub temu, da Jezus doživlja ta boj, po grehu skupen vsem, reče: *»Ne, kakor jaz hočem, ampak, kakor ti!«* Prvi je, ki izpolni Očetovo voljo in se vrne v njegov blagoslov. Vendar to vsebuje neko agonijo: smrt lažnega jaza, ki omogoči, da se razpre lastna resnica Sina.
- ***Ugotovil, da spijo*** ... V tej duševni stiski bi mu bili učenci edina opora, zato se je vrnil k njim, a jih je našel, da so spali. Ker je pri njih iskal tolažbo, je moral biti notranje brez moči. Le kaj lahko stori

človek vpricho noči, razen tega, da zapre oči? V čolnu je Jezus spal in je bilo učence strah (8,23). Sedaj je on v stiski in oni spijo.

- ***Eno uro niste mogli ostati budni*** ... Jezus nas kliče, naj bedimo vsaj eno uro, da bi videli, da »se je približala ura«. Po njegovi noči je premagana noč. Sin se izroči v roke Očeta življenja in v roke bratov, ki mu zadajajo smrt. In mi, grešniki, smo združeni z njim in z Očetom.
- ***Bedite in molite, da ne pridete v skušnjava*** ... Skušnjava je to, da bi držali oči zaprte v noči, namesto da bi jih odprli za Sinovo luč. To je skušnjava nezaupanja in obupa, ki jo je mogoče premagati samo v molitvi.
- ***Duh je sicer voljan, a meso je slabotno*** ... Vsak človek obstaja, ker je od Očeta ljubljen: ima svojega Duha Sina, ki je vedno voljan. Toda če ostajamo zaprti sami vase, ostanemo v pasti lastne krhkosti, plen svoje omejenosti.
- ***Spet drugič je šel in molil*** ... Še v drugo se je Jezus vrnil v molitev. Glede na prvo je napredek. Tam je videl, da ni mogoče, da ne bi pil tega keliha, ki ga ni hotel. Zdaj je videl, da ni mogoče, in reče Očetu: »Naj se zgodi tvoja volja!« Jezus je Sin, ki je na zemlji izpolnil voljo Očeta, ki je v nebesih: ljubi brate in jim ponuja svojo solidarnost Sina. Med prvo in drugo molitvijo je boj upiranja in predaje.
- ***Ko se je vrnil, je spet videl, da spijo*** ... Pomembno je, da se Jezus vrne k nam, čeprav nas najde v spanju.
- ***Spet odšel in tretjič molil*** ... To je molitev, ki se ne utruji in vzdrži vsako preizkušnjo. Moli kot je prej, da bi okrepil svojo odločitev. Ve, da čeprav je Duh voljan, meso ostaja šibko.
- ***Zdaj spite in počivajte*** ... Tretjič se vrne od Očeta in k bratom. Če je prej govoril: »Bedite«, reče sedaj: »Spite!« Kdor je za trenutek ugledal Sina v »tej noči«, lahko spi v miru. Celo v poslednjem spanju smrti nič več ne najde hudega, ki se ga boji, ampak »počitek«, ki si ga želi: Gospoda samega, ki je tam z njim.
- ***Približala se je ura*** ... To je ura odrešenja, v kateri se vsak Adam vrne, da je s Sinom. V naše roke grešnikov je izročen Sin, ki nas izroči Očetu.
- ***Vstanite, pojdimo*** ... Besede niso nasproti s tem, kar je pravkar rekel: »Zdaj spite in počivajte!« V našem »spanju« oz. umiranju je zdaj neko »vstajenje« v novo življenje in naš »počitek« je hoja proti luči sedmega dne.
- ***Tisti, ki me je izročil, se je približal*** ... Prišlo je Božje kraljestvo na zemlji: Sin, ki izpolnjuje Očetovo voljo, se izroči v naše roke. Naše najhujše zlo, usmrtiti Sina, postane ura največjega dobrega: Bog nam da svoje življenje. To je ura odrešenja: Sina je v rokah vseh bratov, naj so še tako oddaljeni in grešni. Nebeško kraljestvo trpi silo in nasilneži se ga polasčajo! Je namreč kraljestvo Očeta, v katerem si Sin naloži vsako naše nasilje. Mi nasilneži, se ga polastimo in tako ga »primemo« (prim. v. 55).

Literatura:

- Rozman, France. 1991. *Velika noč: po pričevanju evangelijev*, Ljubljana: DZS, str. 27–32.
- Rozman, France. 1995. *Razloženi evangeliji*, Ljubljana: DZS, str. 728–729.
- Fausti, Silvano. 2008. *Skupnost bere Matejev evangelij*, Mohorjeva družba Celje, str. 548–553.